

РЕШЕНИЕ

№ 22502

гр. София, 04.06.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 67 състав, в
публично заседание на 02.06.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Лилия Йорданова

при участието на секретаря Мая Георгиева, като разгледа дело номер **5075** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по реда на чл.145 – 178 от Административно - процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл.46а, ал.1 - 2 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ). Делото е образувано по жалба на Д. А., [дата на раждане] г, гражданин на И. със съдебен адрес [населено място], [улица], Търговски дом, кантора 132 чрез адв. Т. Р. САК срещу Заповед рег. № 5364з-3620/21.04.2026г на Директор на Дирекция „Миграция“ МВР, с която на основание чл.44, ал.6, ал.8 и ал.10 ЗЧРБ и чл.13, вр. с чл.8, ал.2 от Наредбата за отговорността и координацията на държавните органи, осъществяващи действия по административно сътрудничество при прилагането на Регламент Д. и Регламент Евродак, жалбоподател е настанен принудително в СДВНЧ към Дирекция „Миграция“.

В жалбата се излагат съображения за незаконосъобразност на оспорената заповед поради неправилно приложение на закона и несъответствие с неговата цел. Твърди, че по същество заповедта е налагане на принудителни мерки за неотклонение, без да е изследвано наличието на деяние, налагащо използване на такива мерки, Доколкото подаването на жалбата не спира изпълнението на заповедта, възниква според жалбоподател опасност А. да бъде с мярка за неотклонение /настаняване в специален дом/ шест месеца, което е сериозна мярка за наказания А.. Претендира се отмяна на заповедта.

В съдебно заседание жалбоподател се явява лично и с адв.Р.,който поддържа жалбата и иска нейното уважаване. В представения от съда срок не представя писмени бележки.

Ответникът Директор на Дирекция „Миграция“ се представлява от юрк. М., която оспорва жалбата. Иска се отхвърляне на жалбата като неоснователна и да се потвърди оспорената заповед като правилна и законосъобразна. Счита, че са налице материалните предпоставки за

настаняването на лицето в дом към дирекция „Миграция“, тъй като е установено, че на лицето е наложена ПАМ връщане, която е влязла в сила. Налице е и опасност от укриване като при извършване на тази преценка от страна на административния орган е взето в предвид незаконното преминаване на границата от чужденеца два пъти – за първи път, когато е влязъл в страната, поради което му е наложена ПАМ и втори път още преди да приключи производството за предоставяне на международна закрила пред ДАБ. Отчетено е, че лицето не разполага с документи за самоличност, няма данни за притежаване на средства за издръжка, няма данни за адрес на който пребивава и статута му, т.е. към момента е незаконно пребиваващ чужденец.

СЪДЪТ, след като обсъди доводите на страните и представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

В Дирекция „Миграция“ е получено писмо от ДАБ-МС /л.14/, с което се уведомяват органите на МВР, дирекция „Миграция“, че на дата 21.04.2026г ще бъде извършен трансфер с полет от М., Федерална Република Германия към РБ на основание чл.8, ал.2 от Наредбата за отговорността и координацията на държавните органи, осъществяващи действия по административно сътрудничество при прилагането на Регламент Д. и Регламент Евродак, по искане на Федерална Република Германия за обратно приемане на Д. М. А. /D. M. A./, [дата на раждане] г, гражданин на И.. Извършена е справка на чужденеца, като са установени следните данни: Д. А. е [дата на раждане] г в И., гражданин на И., спрямо когото е издадена заповед рег. №5403 ПАМ-41/02.03.2026г на Началник на ГПУ-Р. за налагане на принудителна административна мярка на основание чл.41, т.1 от ЗЧРБ /връщане до страна по произход-И.“. Цитираната заповед /л.15/ е издадена, тъй като на 01.03.26г в 21:30ч на граничен преход Р-Г. при извършване на съвместна проверка е задържан чуждият гражданин Д. А., без документи за самоличност, по негови данни, който не може да удостовери влизането си в страната по законоустановения ред. Заповедта е надлежно връчена на чужденеца на 02.03.2026г, чрез преводач.

На 02.03.2026г е издадена Заповед рег.№5403 ПАМ-45/02.03.20236г /л.16/ от Началник на ГПУ Р., с която чужденецът е принудително настанен в специален дом за временно настаняване на чужденци към Дирекция „Миграция“ МВР за срок до отпадане на пречките за изпълнение на заповедта за ПАМ и организиране извеждането на чужденеца от РБ, но за не повече от шест месеца от датата на издаване на заповедта. Принудителното настаняване е мотивирано със съществуващи пречки за изпълнение на заповед рег№ПАМ-41/02.03.26г с наложена ПАМ връщане до страната на произход-И. по чл.41, т.1 от ЗЧРБ. Заповедта е връчена на чужденеца на 02.03.2026г чрез преводач.

Същият е бил настанен в СДВНЧ-С. за времето от 03.03.2026г до 09.03.2026г.

Чужденецът е подал молба за международна закрива в Република България на 09.03.2026г, като е бил регистриран в ДАБ при МС, РПЦ-Х., като Д. М. А., [дата на раждане] г, гражданин на И., ЛНЧ [ЕГН], като личните му данни са установени въз основа на подписана декларация по чл.30, ал.1, т.3 от ЗУБ, тъй като не е представил документи за самоличност. По същество интервюиращ орган на ДАБ при МС се произнася с Решение №УПХ88 от 13.03.2026г, с което на основание чл.70, ал.1 във връзка с чл.13, ал.1, т.1 и т.2 от ЗУБ отхвърля молбата за предоставяне на международна закрила за Д. М. А. като явно неоснователна. Интервюиращият орган е приел, че датата на връчване на решението е 02.04.2026г, тъй като чужденецът е напуснал РПЦ-Х. и му е изпратено съобщение по чл.76 от ЗУБ /Съобщение рег. №УП36704/27.03.2026г-л.64/. Напускането на чужденеца от РПЦ-Х. е обективизирано в Докладна записка на ст.специалист в отдел ПНСД, съгласно която А. е в неизвестност от 12.03.2026г. /л.66/. Така постановеното решение УПХ88/13.03.2026г е влязло в сила, поради което на осн. чл.66, ал.1 от ЗУБ спрямо лицето А. следва да се прилагат разпоредбите на ЗЧРБ.

Изготвено е предложение Рег№5364р-9608/21.04.2026г /л.12-13/ от началник на отдел П., което е утвърдено от Директор на Дирекция „Миграция“ ст. Комисар Н.. Направено е предложение да се издаде заповед за настаняване на чужденец в СДВНЧ към Дирекция Миграция с издадена ЗПАМ, като е аргументирано с това, че е налице хипотезата „опасност на лицето да се укрие“, предвидена като основание в чл.44, ал.6 от ЗЧРБ, при вземане на решение от страна на административния орган за принудително настаняване на чуждия гражданин с наложени ПАМ в СДВНЧ, а не на друга по-лека административна мярка.

С оспорената в настоящето производство Заповед рег. № 5364з-3620 от 21.04.2026 г. на директора на Дирекция „Миграция“ МВР на основание чл.44, ал.6, ал.8 и ал.10 ЗЧРБ и чл.13, вв вр. чл.8, ал.2 от Наредбата за отговорността и координацията на държавните органи, осъществяващи действия по административно сътрудничество при прилагането на Регламент Д. и Регламент Евродак, както и въз основа на издадената заповед №5403 ПАМ-41/02.03.2026г на Началник на ГПУ Р. за налагане на ПАМ на основание по чл.41, ал.1 от ЗЧРБ връщане до страната на произход-И. и предвид опасността да се укрие чужденецът и да пречат изпълнението на наложената ПАМ, съобразно мотивите, изложени в предложението рег№5364р-9608/21.04.2026г на началник на отдел „Противодействие на незаконната миграция“, чужденецът е настанен принудително в СДВНЧ към Дирекция „Миграция“. Принудителното настаняване е в срок до отпадане на пречките и създаване на необходимата организация по изпълнение на наложената спрямо А. ПАМ по ЗЧРБ връщане до страна на произход, страна на транзитно преминаване или трета страна, за срок до 6 месеца, считано от датата на фактическото настаняване.

Заповедта е връчена на адресата на 21.04.26г в присъствие на преводач от арабски език.

При така установените факти съдът обосновава следните правни изводи:

По допустимостта на жалбата: Оспорената заповед е съобщена на 21.04.2026 г. Жалбата, по която е образувано съдебното производство, е подадена на 29.04.2026 г.- в срока по чл.46а, ал.1 от ЗЧРБ, вр. чл.149, ал.1 АПК, от легитимирано лице по смисъла на чл.147, ал.1 АПК и срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт по чл.46а, ал.1, вр. чл.44, ал.6 ЗЧРБ, поради което е процесуално допустима.

По същество жалбата е неоснователна по следните съображения:

При служебната проверка по чл.168, ал.1, вр.146 АПК, съдът намира, че заповедта е издадена от компетентен административен орган по чл.44, ал.1 ЗЧРБ - директора на дирекция "Миграция". Актът отговаря на изискванията за форма по чл.59, ал.2, т.4 от АПК и чл.44, ал.10 от ЗЧРБ. Посочени са фактическите и правни основания за налагането на мярката, между които има кореспонденция, позволяваща на засегнатото лице да разбере утежняващия акт и да организира защитата си срещу него, което е сторено своевременно. Противно на твърденията в жалбата заповедта съдържа мотиви относно необходимостта от мярката, в каквато насока са изложените фактически основания за издаването ѝ - чужденецът не разполага с документи за пребиваване и средства да напусне страната, което представлява пречка за незабавното изпълнение на наложена ПАМ „Връщане“, както и поради опасност от укриване. Неоснователна е защитната теза на жалбоподател, че налагането на мярката „връщане“ е мярка за неотклонение. Правното основание за налагане на мярката „връщане до страна на произход -И.“ е в хипотезата по т.1 - чужденецът не може да удостовери влизането си в страната по законоустановения ред. В заповедта по чл.41, т.1 от ЗЧРБ е посочено, че чуждият гражданин е без документи за самоличност и не разполага със средства както за пребиваване, така и за обратно връщане, което е предпоставка за неизпълнението ѝ. Самото неизпълнение на наложената мярка е указание за нейното възпрепятстване, поради което няма нужда от допълнителни мотиви извън изложените в акта за обосноваване на необходимостта от настаняване. В заключение, изложените в акта фактически

основания са разбираеми, ясни и достатъчни за налагане на мярката по чл.44, ал.6, ал.8 и ал.10 от ЗЧРБ.

Съгласно чл.44, ал.6 ЗЧРБ в случаите, когато чужденецът, на когото е наложена ПАМ по [чл. 39а, ал. 1, т. 2 и 3](#), възпрепятства изпълнението на заповедта или е налице опасност от укриване, органите по ал. 1 могат да издадат заповед за принудителното му настаняване в специален дом за временно настаняване на чужденци с цел организиране на връщането или експулсирането. С оглед употребения съюз „или“ хипотезата „опасност от укриване“ е самостоятелно основание по чл.44, ал.6 ЗЧРБ за налагане на обезпечителната мярка.

Нормата кореспондира с чл.15, пар.1 от Директива 2008/115/ЕО, съгласно който освен ако в конкретния случай не могат да се приложат ефективно други достатъчни, но по-леки принудителни мерки, държавите-членки могат да задържат гражданин на трета страна, по отношение на когото са образувани процедури за връщане, само за да се подготви връщането и/или да се извърши процеса на извеждане, и по-специално когато:

а) е налице опасност от укриване; или

б) засегнатият гражданин на трета страна избягва или възпрепятства подготовката на връщането или процеса по извеждането.

Всяко едно задържане е за възможно най-кратък срок и продължава единствено по време на процедурите по извеждане и при надлежно изпълнение на тези процедури.

Според чл.15, пар.5 от Директива 2008/115/ЕО задържането продължава, докато съществуват посочените в параграф 1 условия и то е необходимо, за да се гарантира успешно извеждане. Всяка държава-членка определя максимална продължителност за задържане, която не може да надвишава шест месеца. В случая не е нарушена максималната продължителност на задържането по чл.15, пар.6 от Директива 2008/115/ЕО и чл.44, ал.8, изр.3 ЗЧРБ от 6 месеца.

Както националното, така и съюзното право, предвиждат алтернативност на двете хипотези на задържане: лицето възпрепятства изпълнението на заповедта или е налице опасност от укриване.

По силата на пар.1, т.4в от ДР на ЗЧРБ за [чужденец, спрямо когото е наложена принудителна административна мярка по чл. 39а, ал. 1 от ЗЧРБ](#) е налице "опасност да се укриве", когато с оглед на фактическите данни може да се направи обосновано предположение, че същото лице ще се опита да се отклони от изпълнението на наложената мярка. Данни в тази насока могат да бъдат обстоятелствата, че лицето не може да бъде намерено на обявения от него адрес на пребиваване, наличие на предходни нарушения на обществения ред, на предходни осъждания на лицето; независимо от реабилитацията, не е напуснало страната в рамките на предоставения му срок за доброволно напускане, ясно е показало, че няма да се съобрази с наложената му мярка, притежава подправени документи или няма никакви документи, представило е невярна информация, вече се е укривало, не е спазило забрана за влизане и други.

Съдът приема, че по отношение на Д. А. са налице такива конкретни фактически данни, които сочат на опасност от укриване – същият не притежава документи за самоличност взето е в предвид личното му поведение, който след приключване на производството му в ДАБ повторно е преминал държавната граница не през определените за това места в посока 3. Европа. Обосновано е предположението, че чужденецът използва страната за транзитен пункт като целта му очевидно е местонахождение в 3. Европа. Отделно от горното безспорно лицето е с неустановена самоличност и с оглед фактическите данни относно цялостното му поведение на територията на страната, към момента спрямо него не могат да бъдат приложени алтернативните обезпечителни мерки по чл.44, ал.5, т.1, т.2 и т.3 от ЗЧРБ. Доколкото няма данни за наличие на декларация от български гражданин с нотариална заверка на подписа, за осигуряването на жилище и финансова издръжка на чужденеца по време на престоя му в страната, липсата на

близки и роднини в страната, липсата на финансови средства, то обосновано е прието, че спрямо чужденеца не може да се приложи обезпечителна мярка-парична гаранция. След като чужденецът не представя данни за притежание на валиден национален паспорт или друг документ за пътуване, то не може да бъде предаден във временен залог.

Доколкото лицето вече се е опитало да се отклони от изпълнението на наложена му мярка по ЗЧРБ по смисъла на легалното определение по пар.1, т.4в от ДР на ЗЧРБ, съдът приема, че са изпълнени предпоставките по чл.44, ал.6 ЗЧРБ – спрямо чужденеца е наложена ПАМ по чл.39а, ал.1, т.2 ЗЧРБ /Заповед рег.№5403 ПАМ-41/02.03.2026г/ и е налице опасност от укриване по смисъла на пар.1, т.4в от ДР на ЗЧРБ – лицето не разполага с документи, удостоверяващи самоличността му, а данни за евентуални нарушения на установения в страната обществен ред се съдържат в докладна записка за чужденци, напуснали РПЦ-Х., тъй като лицето е самоволно е напуснало РПЦ-Х. на 13.03.2026г, от когато е бил в неизвестност.

В случая не намира приложение нормата на чл.44, ал.5 от ЗЧРБ, според която когато съществуват пречки чужденецът да напусне незабавно страната или да влезе в друга страна и няма насрочени действия за предстоящото му извеждане, органът, издал заповедта за налагане на принудителната административна мярка, или директорът на дирекция "Миграция" след преценка на индивидуалните обстоятелства и на опасността от укриване или на осуетяване на връщането по друг начин, разпореждат със заповед по ред, определен с правилника за прилагане на закона, изпълнението заедно или поотделно на някоя от следните обезпечителни мерки:

1. чужденецът се задължава да се явява ежеседмично в териториалната структура на Министерството на вътрешните работи по местопребиваването си;
2. чужденецът внася лично или чрез трето лице парична гаранция в срок и в размер, определени с правилника за прилагане на закона;
3. чужденецът предава във временен залог валиден паспорт или друг документ за пътуване в чужбина, който получава обратно при изпълнение на връщането или експулсирането.

Тези по-леки обезпечителни мерки са конкретизирани в чл.72, чл.72б и чл.72г от ППЗЧРБ. Визираните разпоредби на правилника уреждат специфични правомощия за административните органи по контрол на пребиваване на чужденците (напр. попълване на място на адресна карта по образец съгласно [приложение № 1](#), представяне на декларация по образец съгласно [приложение № 7](#) с нотариално удостоверени подпис и съдържание, доказателства за внесена парична гаранция или представяне на валиден личен паспорт или друг валиден документ за пътуване в чужбина – за каквито не се спори, че чужденецът не разполага), които дават основание на съда да приеме, че не може при условията на чл.173, ал.1 от АПК да наложи лично тези по-леки обезпечителни мерки. В настоящия случай чуждият гражданин дори не твърди, че спрямо него могат да се приложат тези по-леки мерки, като при наличие на такова твърдение, е необходимо да попълни и подаде съответните документи по чл.72, чл.72б и чл.72г от ППЗЧРБ пред компетентните административни органи.

Предвид липсата на доказателства за поемане на издръжка в страната съдът намира за правилен изводът на административния орган за невъзможност спрямо чуждия гражданин да се приложат други, по-леки мерки по чл.44, ал.5, т.1, т.2 и т.3 ЗЧРБ, поради което не е допуснато нарушение на чл.15, пар.1 от Директива 2008/115/ЕО, вр. пар.16 от Преамбюла ѝ, според който използването на задържане с цел извеждане следва да бъде ограничено и подчинено на принципа на пропорционалност относно предприеманата мярка и преследваните цели.

Установява се от материалите по делото, че чуждият гражданин е подал молба за международна закрила на 04.03.2026 г. и е настанен в РПЦ Х.. Считано от 12.03.2026 г. лицето самоволно е напуснало общежитието и е в неизвестност. От страна на интервюиращ орган е постановено

Решение № УПХ88/13.03.2026г. , с което е отхвърлена молбата за предоставяне на международна закрила на А. като явно неоснователна. Същото се счита за редовно връчено на 02.04.2026г. Не се споделят аргументите на оспорващия, представени в писмени бележки от 04.06.2026г, че това решение не му е връчено, поради което не е установено, че въпроса със статута на жалбоподател е решен. От представените от третото неучастващо по делото лице писмени доказателства е видно, че жалбоподател е напуснал адреса, където е бил настанен един ден преди датата на постановяване на решението -12.03.2026г, от приложената обратна разписка е видно, че лицето не е установено на адреса, поради което до чужденеца е изготвено съобщение рег.№УП 36704/27.03.2026г по чл.76 от ЗУБ. Самоволното отклонение на лицето в хода на административното производство за международна закрила също е указание за изпълнението на предпоставките по чл.44, ал.6 от ЗЧРБ, вр. пар.1, т.4в от ДР на ЗЧРБ.

Налице са обстоятелствата по чл.34, ал.4 АПК, тъй като настаняването в СДВНЧ дава възможност на чужденеца да бъде извършен медицински преглед, да бъде локализиран на територията на страната, като с мярката се гарантира изпълнението на наложената му ПАМ – връщане до страна на произход-И., защото с поведението си, чужденецът е доказал, че ще се опитва да напусне страната. Следователно обосновано е прието, че лицето ще се опита да се отклони от изпълнение на наложената му принудителна мярка, респ. че опасност от укриването му по см. чл.15, ал.1, б. „а вр. чл.3, т.7 от Директива 2008/115 вр. §4в от ДР на ЗЧРБ е налице.

По изложените съображения съдът намира, че е спазен принципът на пропорционалност по чл.6 АПК и оспорената заповед обслужва целите, за които е издадена. Целта на наложената обезпечителна мярка по чл.44, ал.6 ЗЧРБ – организиране на връщането, се явява безспорно установена. Задържането е необходимо за успешното извеждане на чужденеца, за когото са налице данни за опасност от укриване и липса на документи са самоличност, което възпрепятства процеса по извеждането.

По изложените съображения съдът приема, че оспорената заповед е издадена от компетентен административен орган, в установената форма, при спазване на процесуалните правила, при правилно приложение и в съответствие с целта на закона. На основание чл.172, ал.2 АПК оспорването следва да бъде отхвърлено като неоснователно.

Следва да се уважи искането на ответната страна за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, което се дължи на основание чл. 143, ал.3 от АПК , вр чл. 37, ал.1 от Закона за правната помощ и чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ. Съгласно разпоредбата на чл. 24 от Наредбата по административни дела възнаграждението за една инстанция е от 200 до 300 лв. С оглед фактичката и правна сложност на делото, прецени, че следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в минимален размер, а именно – 200 лева, която сума след превалутиране е в размер на 102,26евро.

Така мотивиран, Административен съд София град, III-то отделение, 67-ми състав,

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Д. А., [дата на раждане] , гражданин И., настанен в СДВНЧ Б. към Дирекция „Миграция“ – МВР чрез адв. Т. Р., срещу Заповед рег. № 5364з-3620 от 21.04.2026 г. на директор на Дирекция „Миграция“ МВР, с която на основание чл.44, ал.6, ал.8 и ал.10 ЗЧРБ е настанен принудително в СДВНЧ към Дирекция „Миграция“.

ОСЪЖДА Д. А., [дата на раждане] г, гражданство И., да заплати на МВР – дирекция „Миграция“ минимално юрисконсултско възнаграждение в размер на 102,26 евро.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва с касационна жалба в 14 дневен срок от съобщението до страните за постановяването му пред Върховен административен съд.

СЪДИ

Я: